

manning af materielen och öfriga behof för flottan i de delar, stamtrupp dertill bör användas.
Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. P. Danielson,
från Kalmar län.

I ofvanstående motion instämmer

A. J. Lyth,
från Gotlands södra härad.

N:o 101.

Af Herr **A. P. Danielson:** *Om tillägg i allmänna lagen angående berättigande för förmyndare att af omyndigs medel göra insättningar i lifränteanstalt för beredande af lifränta åt den omyndige.*

Bland senare tidens inrättningar äro onekligen lifränteanstalterna ett verksamt medel att bereda hjälp och understöd på äldre dagar, då ålderdomssvagheter och aftagande krafter betaga många individer förmågan att genom arbete förskaffa sig sin timliga utkomst. Då de fattiges antal synes mera till- än aftaga, och fattigvårdstungen äfven årligen tilltager, bör det ligga föräldrar och målsmän om hjertat att bereda sina barn och myndlingar något understöd på ålderdomen genom att i lifränteanstalt för deras räkning göra insättningar. Härvid företer sig likväl en svårighet för förmyndaren att kunna insätta något af sina myndlingars arfsmedel, då ej någon lag gifves, som lemnar honom rättighet dertill och skyddar honom för att på myndlingens yrkande kunna blifva

ålagd att till honom utbetala de i lifränteanstalten för hans räkning insatta medel. Väl kan förmyndaren utan betänklighet insätta myndlingens medel i kapitalförsäkringsanstalt, under vilkor att medlen återfås vid den tid myndlingen uppnår myndig ålder, men att insätta någon del deraf för erhållande af lifränta kan han ej, oaktadt det för mången myndling skulle medföra en stor fördel, då många derigenom skulle blifva urståndsatte att, som nu ofta händer, af lättsinne och oförstånd förstöra sina arfsmedel i de yngre åren, då de ofta nog på ålderdomen få lida brist och äfven falla fattigvården till last.

Ehuru de fördelar lifränta bereder en person äro alldeles tydliga, har denna nyttiga inrättning ej blifvit så allmänt begagnad, som mig synes önskligt vara, och jag föreställer mig, att, om ett lagbud funnes, som berättigade förmyndaren att af omyndiges medel bereda omyndig lifränta, skulle derigenom ett mera allmänt anlitage af lifförsäkringsanstalterna uppstå, och exemplet säkerligen verka derhän, att föräldrar skulle mera beakta nyttan att som arf bereda sina barn lifränta.

Att i en lag, som den här antydda, bestämma det belopp en förmyndare skulle ega att af omyndiges medel insätta för beredande af lifränta torde vara behöfligt, och har jag härvid tänkt mig, att minst fem kronor och högst tio kronor borde vara den summa en förmyndare egde rätt att årligen af omyndiges medel insätta för beredande af lifränta, och att insättningarne borde fortgå under en tid af högst tjugu år.

Enär genom Justitieombudsmannens berättelse till 1876 års Riksdag är tillkännagifvet, att Kongl. Maj:t har i Statsrådet den 19 November 1875 förklarad Riksdagens skrifvelse af den 13 Maj 1869, om ändring i gällande föreskrifter rörande förvaltning af omyndiges egendom, icke böra till någon åtgärd föranleda, så kommer följaktligen samma skrifvelse att icke vidare blifva föremål för Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, och är således icke någon förändring i nuvarande lagbestämmelser i detta afseende att förvänta.

Af denna anledning och af här ofvan angifna skäl vågar jag, i anseende till frågans stora vikt, härmed vördsamt föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta, antingen såsom en särskild författning eller som tillägg till 22 Kap. Ärfdabalken,

att förmyndare berättigas att af omyndiges medel i lifränteanstalt insätta minst fem kronor och högst tio kronor årligen under en följd af högst tjugu år, för beredande af lifränta åt den omyndige vid mera framskriden ålder, och med vilkor att de gjorda insättningarne vid dödsfall återbetalas.

Skulle Lag-Utskottet, till hvilket jag anhåller denna min motion måtte blifva remitterad, finna nödigt gifva mitt förslag en annan formulering än jag här föreslagit, är jag villig nöjas dermed, blott förslaget i hufvudsak derigenom icke förfelas; äfvenså torde Utskottet behaga föreslå det ställe i Ärfdabalken, der denna bestämmelse bör inflyta, i händelse det anses att förslaget bör blifva som tillägg till sagde balk.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. P. Danielson,
från Kalmar län.

N:o 102.

Af Herr **A. P. Danielson:** *Om underdånig skrifvelse, angående vidtagande af åtgärder för att ställa någon lifrånstalt under allmän kontroll och garanti.*

Enär det är en känd sak, att lifrånstalterna äro högst nyttiga inrättningar och att de mer och mer anlitas, har jag i särskild motion föreslagit, att förmyndare äfven skulle berättigas att af omyndiges medel göra insättningar i lifrånstalt för beredande af lifrånstalt åt den omyndige, och att således dessa inrättningar böra än mera allmänt vinna förtroende. Men som dessa anstalter äro enskilda inrättningar, synes mig, för betryggande åt den stora allmänheten att sagda inrättningar skola kunna allt framgent fullgöra sina åtaganden, det vara nödigt vidtaga åtgärder ledande derhän, att någon lifrånstalt blefve stäld under allmän kontroll och garanti.

På grund häraf, och med åberopande i öfrigt af de skäl jag i förenämnda min motion anför, får jag vördsamt hemställa, det Riksdagen torde i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla,